

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: Y. Y., nar.
 státní příslušnost
 pobytem v

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
 odbor azylové a migrační politiky
 sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 4. 11. 2019, č. j. OAM-440/LE-LE05-LE26-2019

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným dne 4. 11. 2019 pod č. j. OAM-440/LE-LE05-LE26-2019, kdy žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), **zamítá jako zjevně nedůvodná**.
2. Žalobce se domnívá, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech a proto se domáhá soudního přezkumu uvedeného rozhodnutí žalovaného a napadá ho v celém rozsahu výroku.
3. Uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím porušil následující ustanovení zákona, a to § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé, porušil také § 50 odst. 4 správního řádu, když nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, porušil § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci a také § 68 odst. 3 správního řádu, neboť ve svém rozhodnutí neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Žalovaný však porušil také ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, také § 16 odst. 2 zákona o azylu a § 23c téhož zákona, ale také čl. 4 Listiny základních práv a svobod.
4. Žalobce má za to, že v jeho případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. §§ 12 až 14a zákona o azylu, přičemž tyto důvody žalovanému sdělil svou věrohodnou výpověď.
5. Žalobce zejména nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma dle §§ 12 a 14a zákona o azylu, přičemž má za to, že správní orgán nedostatečně zjistil skutečný stav věci, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Z nedostatečně, resp. nesprávně zjištěného stavu věci pak vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Zároveň se správní orgán odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku vážné újmy. Žalobce má za to, že v jeho případě nelze jeho zemi původu považovat za bezpečnou zemi původu, což vyplývá z jeho výpovědi a z níže uvedené argumentace. Ve své výpovědi žalobce poukazoval zejména na náboženskou diskriminaci a tlak na něj působící z důvodu, že je bez náboženského vyznání. Žalobce konzistentně vyličil své problémy, kterým musí čelit a ohrožení ze strany ortodoxních muslimů. Dále žalobce popsal svoje obtíže, kterým čelil z důvodu své berberské příslušnosti a politické podpory hnutí ..., které usiluje o nezávislost
6. Žalobce je si vědom toho, že je na seznamu bezpečných zemí původu stanovených vyhláškou č. 328/2015 Sb.
7. Dle čl. 4 Listiny základních práv a svobod mohou být meze základních práv a svobod za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“) upraveny pouze zákonem. Vzhledem k tomu, že užití institutu bezpečné země původu

značně zhoršuje pozici žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a v důsledku toho zhoršuje jeho postavení při prokazování nebezpečí pronásledování a vážné újmy, tedy nebezpečí, že budou závažně porušována jeho lidská práva, a zároveň přímo omezuje právo na meritorní posouzení žádosti a tedy právo na přístup k orgánům veřejné moci (čl. 36 Listiny) a též právo domáhat se azylu (čl. 43 Listiny), pak je vydání seznamu bezpečných zemí původu pouhou vyhláškou ministerstva v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Rovněž je nutno podotknout, že soud není vázán podzákonnými předpisy, proto nemá zařazení země na seznam vydaný vyhláškou vliv na posouzení soudu, zda je či není daná země zemí bezpečnou a soud musí toto posoudit na základě pravidel stanovených v zákoně a tyto vyložit eurokonformě v souladu s předpisy evropského práva.

8. Žalobce má tedy za to, že rozhodnutí žalovaného, které je opřené o zmiňovanou vyhlášku žalovaného, je v rozporu s čl. 4 Listiny.
9. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5Azs 23/2013 vyplývá: „*Smyslem institutu bezpečné země původu je zrychlit řízení o udělení mezinárodní ochrany v případech, kdy žadatelé přicházejí ze země, ohledně níž lze předpokládat dodržování standardů ochrany lidských práv. Jelikož se jedná o institut, jenž z hlediska přezkumu tvrzených skutečností nenabízí totožnou úroveň ochrany jako běžné nezkrácené řízení, je třeba k jeho užití přistupovat uvážlivě a zodpovědně. Jestliže žalobce v dané věci tvrdil a prokazoval nepříznivý stav justičního systému v a stěžovatel měl sám takovou aktuální zprávu k dispozici, pak bylo namístě se s jeho tvrzeními a všemi důkazy založenými ve spise konkrétně vypořádat, a to zejména s tím, zda po návratu stěžovatele do domovského státu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy v podobě mučení za účelem přiznání se k trestnému činu, nebezpečí uvěznění a nelidského či ponižujícího zacházení ve věznici... Pro úplnost zbývá dodat, že vykládá-li stěžovatel výše uvedené rozhodnutí zdejšího soudu (č. j. 2Azs 50/2010-49) způsobem, že je nezbytné, aby v dané věci žalobce konkrétně prokázal, že s ním bude zacházeno hůře než s ostatními mongolskými vězni, pak jeho interpretaci nelze přijmout. Fakticky by totiž znamenala, že by žalobce v daném případě musel zcela absurdně prokázat, že bude mučen více než ostatní vězni. To je však závěr nepřijatelný. Z pohledu aplikace § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu je třeba se zabývat otázkou, zda žadateli při návratu do země původu hrozí větší nebezpečí než při návratu jiných žadatelů o mezinárodní ochranu a vycházel-li i prvostupňový soud z tohoto výkladu, pak se nerespektování judikatury zdejšího soudu nedopustil“.*
10. Čl. 36 odst. 1 procedurální směrnice zakotvuje, že: „*Třetí zemi, která je v souladu s touto směrnicí označena za bezpečnou zemi původu, lze po jednotlivém posouzení žádosti považovat ve vztahu k určitému žadateli za bezpečnou zemi původu, pouze pokud: a) žadatel má státní příslušnost této země, nebo b) žadatel je osobou bez státní příslušnosti a dříve v této zemi běžně pobýval a žadatel nepředložil žádné závažné důvody pro to, aby tuto zemi nebylo možno v jeho konkrétní situaci považovat za bezpečnou a mohl tak být uznán za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“.*
11. Žalobce žalovanému dle svého názoru předložil závažné důvody pro to, aby nebylo možné v jeho konkrétní situaci považovat jeho zemi původu za bezpečnou. Žalobce ve smyslu výše citované judikatury není povinen prokazovat, že by byl v zemi původu v horším postavení než jiní lidé prožívající stejné problémy.
12. Problémy, kterým čelí příslušníci opozice a hnutí usilující o nezávislost přitom potvrzují i nezávislé zprávy o zemi původu, např. zpráva Amnesty International

z 19. 9. 2019: Minulý týden došlo k prudkému nárůstu při zatýkání pokojných protestujících. „Od 11. září bylo zatčeno nejméně 37 studentů, politických aktivistů a aktivistů občanské společnosti. Zatímco některé byly propuštěny, nejméně 24 je stále ve vazbě. Dne 18. září šéf armády, generál prohlásil, že požádal národní četnictvo, aby „zabavilo a pokutovalo vozidla a autobusy“ směřující do hlavního města na příští páteční protest.

13. Nejméně 10 lidí bylo zatčeno 11. září, zatímco byli na cestě k protestu požadujícímu propuštění lidí zadržených za jejich názory, v blízkosti univerzity, ve východní Jeden z demonstrantů, M. A., řekl Amnesty International, že byl vyslýchán ohledně svého členství v Hnutí za autonomii politické skupině a také o tom, že je mluvčím pro Republiku. Republika Byl zadržen kolem 9:00 h, vyslýchán a propuštěn později odpoledne kolem 17:30 h.
14. Většina zbytku zadržené skupiny byla členy politických stran, jako je Hnutí za autonomii, za kulturu a demokracii (...) nebo fronta socialistických sil (...).
15. S ohledem na výše uvedené se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019 zruší a věc žalovanému vrátí k dalšímu řízení.
16. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že neshledává oprávněnost žalobních námitek uvedených žalobcem v žalobě a nemůže ani učinit závěr, že by tyto prokazovaly nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu a poukazovaly na nezákonný procesní postup žalovaného správního orgánu. Odkázal plně na písemnosti založené ve správním spise a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán v daném případě zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a jeho rozhodnutí je i přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Z tohoto pohledu považuje uplatněné žalobní námitky i s ohledem na jeho výpovědi v průběhu správního řízení za nedůvodné. Žalovaný trvá na tom, že se žádostí žalobce odpovědně zabýval a posoudil ji řádným procesním způsobem v rozsahu odpovídajícímu aplikaci ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy ve vazbě na skutečnost, že ČR považuje za bezpečnou zemi původu dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a žalobce neprokázal, že v jeho případě vůči němu nelze považovat za bezpečnou zemi původu.
17. V případě žalobce je zcela zřejmé, že svoji vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu a ani jeho obavy z návratu do nelze považovat za opodstatněné ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu. Především bylo zjištěno, že splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu (§ 2 odst. 1 písm. k/ zákona o azylu) a bylo proto zařazeno na seznam zemí, které ČR považuje za bezpečné země původu – viz § 2 odst. 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhl. č. 68/2019 Sb. Z průběhu správního řízení a ostatně i z podané žaloby je tedy zcela evidentní, že žádostí o udělení mezinárodní ochrany se žalobce snaží si vyřešit svoje problémy, tedy údajnou obavu z postihu, kvůli podpoře a údajný národnostní a náboženský útisk (je bez vyznání).

18. V průběhu správního řízení došel správní orgán k závěru, že na žalobcem uváděné problémy kvůli náboženství nelze nahlížet jinak než jako v rozporu s realitou a nevěrohodné. Jím popisované problémy byly problémy se soukromými osobami (skupinou extremistů) a v případě žalobce nelze dojít k závěru, že by mu potřebnou ochranu nebyly schopny zabezpečit orgány země původu, nebo že by mu ji dokonce odepřely. V podrobnostech správní orgán odkazuje na str. 5 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o druhý tvrzený důvod – podpora hnutí za nezávislost – pak ani tento důvod nelze považovat za hrozící pronásledování či vážnou újmu, neboť dle dostupných zpráv nedochází k pronásledování podporovatelů tohoto hnutí a Jednání, kterému byl žalobce ze strany policie vystaven, zcela evidentně nedosáhlo takového stupně intenzity, aby jej bylo možno považovat za pronásledování či vážnou újmu dle zákona o azylu. Rovněž tak výpovědi žalobce stran jeho zadržení lze přinejmenším považovat za značně nadsazené, ne-li zcela vymyšlené, a to z důvodu jejich nekonkrétnosti a nekonzistentnosti. V podrobnostech žalovaný odkázal zejména na str. 6 napadeného rozhodnutí.
19. K ostatním žalobním námitkám pak žalovaný uvedl, že v případě bezpečných zemí původu důkazní břemeno se vychyluje na stranu žalobce a tedy neuplatní se princip děleného důkazního břemene uplatňovaného v rámci (běžného, standardního) rozhodování o neudělení mezinárodní ochrany dle §§ 12 až 14b zákona o azylu. Tedy prokázat, že v případě žalobce nelze považovat za bezpečnou zemi původu, musí sám žalobce. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení o jeho azylové žádosti a ani z obsahu podané žaloby nebylo však zjištěno, že v jeho případě předpoklad o jako bezpečné zemi původu neplatí. V této souvislosti je třeba připomenout, že je to právě žalobce (nikoliv žalovaný), který musí vyvrátit, že v jeho případě nelze považovat vůči němu za bezpečnou zemi původu; tuto (vyvratitelnou) domněnku však žalobce nevyvrátil, resp. ani žalobní námitky z tohoto pohledu neobsahují argumenty potřebné k vyvrácení žalovaným učiněného závěru o jako bezpečné zemi původu i pro žalobce.
20. Je třeba zdůraznit, že v případě aplikace institutu bezpečné země původu se neposuzuje, zda žadatel by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, protože toto zkoumání je nadbytečné. V tomto ohledu prošla hodnocením daná země původu při zařazování na seznam bezpečných zemí původu a při jeho pravidelném přezkumu či aktualizaci. V této souvislosti se pak žalovaný neztotožňuje s názorem žalobce, že vydání seznamu bezpečných zemí původu pouhou vyhláškou ministerstva je v rozporu s ústavním pořádkem ČR, neboť dle čl. 4 Listiny základních práv a svobod mohou být meze základních práv a svobod upraveny zákonem. Žalovaný v této souvislosti odkázal na § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, který vymezuje základní kritéria pro posuzování země jako bezpečné země původu, tím zákonodárce dostal své povinnosti dle čl. 4 Listiny. K vydání seznamu bezpečných zemí pak zákon o azylu v § 86 odst. 4 zmocňuje ministerstvo vnitra. Na tomto seznamu jsou pak uvedeny země, které splňují právě kritéria stanovená v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

21. Žalovaný uzavřel, že je přesvědčen, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a má za to, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci.
22. Navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
23. Pokud jde o napadené rozhodnutí vydané žalovaným 4. 11. 2019, napadené žalobou, vyplývá z něho, že 30. 9. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 4. 10. 2019 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že je/..... národnosti, bez náboženského vyznání a že není členem žádné politické strany, je však obdivovatelem hnutí Vysvětlil, že jde o hnutí za nezávislost, od roku 2010 Hnutí za sebeurčení Dále sdělil, že je svobodný a bezdětný. Popsal, že z vycestoval na základě studijního víza v lednu 2019 do Ruska. Upřesnil, že v pobýval v, kde studoval, a že si tam vízum jednou prodloužil, a to s platností do 30. 9. 2019. Doplnil, že dne 30. 9. 2019 přicestoval do Prahy, že měl letenku do s mezipřistáním v Praze, ale od začátku chtěl zůstat v Praze a požádat o azyl. Vysvětlil, že si koupil letenku do Bejrútu, jelikož jinak by do ČR potřeboval vízum. Prohlásil, že si cestu zařídil sám. Uvedl, že v minulosti nebyl ve státech Evropské unie, že kromě dvou ruských víz za účelem studia neměl nikdy udělená žádná víza nebo povolení k pobytu a že nikdy nikde nežádal o mezinárodní ochranu. Dále sdělil, že je zdravotně v pořádku, nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení, je sportovec. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že se ve své zemi cítí ohrožen, není svobodný, a to z náboženských důvodů a kvůli hnutí V průběhu správního řízení prokázal žalobce svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem platným do 16. 5. 2026. Dále z odůvodnění pak vyplývá, že v pohovoru uvedl, že dokud žil v, bydlel hlavně na vesnici, pracoval však pro dvě firmy, v jejichž jméně cestoval v rámci celého, většinou šlo o pobyty, které trvaly asi tři týdny, někdy však pouze týden a poté se vrátil domů. Ve vesnici žil společně s rodiči a sourozenci v domě patřícím rodičům. Dodal, že dvě sestry se postupně provdaly a v domě nyní žijí jeho rodiče, přičemž jeho bratr si postavil dům hned vedle nich. V má rodiče, pět sester a bratra a je v kontaktu s jednou ze sester, doufá, že tato předává informace i ostatním z rodiny. Rodina tedy ví, že žalobce je v České republice. Vypověděl, že jeho otec měl dříve obchod, pekařství a bar, které stále vlastní, nepracuje tam však, protože je nemocný. Doplnil, že v otcově obchodě pracoval dříve i on s bratrem, jeho matka je v domácnosti. Během svého života ve vlasti po maturitě absolvoval kurz na technické univerzitě se specializací průmyslová údržba a elektromechanika a následně pracoval ve dvou podnicích jako elektromechanik, aby získal další zkušenosti. K důvodům svého odjezdu z uvedl, že prvním z nich je náboženství a druhým ... Dodal, že dalším důvodem byly problémy v jejich baru, kde občas vypomáhal. Ohledně tvrzeného náboženského důvodu žádosti pak dále uvedl, že je spíše laik než ateista, má svou vlastní představu Boha, nevěří ale v islám a s tímto

přístupem to má v těžké. Uvedl, že člověk si v nemůže vybrat, jsou tam a a např. kdyby si dal sklenici vína nebo vepřové maso, považovali by ho za nepřítele ... a tedy i svého nepřítele. Doplnil, že také v době Ramadánu musí dodržovat půst a další zvyky, musí tedy předstírat, že je muslim, aby měl klid, tu přetvářku však nenávidí. Sdělil, že oni navíc ví, že není muslim už kvůli tomu, že mají ten bar. Vypověděl, že jim z toho důvodu vyhrožují a nakonec je donutili jej zavřít, takže nyní je jejich bar zavřený. Na dotaz, jaké problémy ohledně náboženství měl konkrétně on, odpověděl, že nemůže být svobodně laikem, pokud by řekl, že je laik, bylo by to s ním špatné. Zkoušel to, jsou tam však, kteří po nich chtějí, aby byli muslimové. Sdělil, že měl hodně problémů v tom baru a dokonce se jej pokoušeli zavraždit, napadli jej nožem a zranili na levém uchu. Vysvětlil, že nejdříve dostali výhružný dopis a asi týden potom jej v noci na ulici někdo napadl, přičemž si myslí, že tento člověk ho chtěl zabít, ale nestrefil se a jen ho řízl do ucha. Sdělil, že podal trestní oznámení, ale bez výsledku. Vysvětlil, že různých problémů kvůli náboženství měl mnoho, i když pracoval pro ony dvě firmy, ale snažil se jim předcházet tím, že tajil, že není muslim. Dodal, že toto však nenáviděl. Shrnl, že v souvislosti s náboženstvím se v necítí dobře, je multikulturně zaměřen, z utlačování měl i nervové potíže a problémy se žaludkem, zaútočeno na něj však bylo pouze jednou. Sdělil, že v Alžírsku jsou jednak praktikující muslimové, kterých je menšina, a nepříliš ortodoxní muslimové, kteří nemají problém se napít nebo nedodržovat přísně ramadán a kterých je většina a že mezi těmi praktikujícími jsou ale i, kteří se Koránem řídí velmi přísně až extrémně, mají svérázný výklad a jsou proti všemu, co považují za neislámské, včetně hudby. Takový se 5x denně modlí v mešitě u nich na vesnici. Ohledně hnutí uvedl, že není jeho členem, protože by mohl skončit ve vězení. Sdělil, že lidé souhlasící s touto ideou často končí ve vězení, dokonce i nezletilí nebo starší lidé. Prohlásil, že on sám byl 3x nebo 4x předveden na policejní komisařství, kde jej tvrdě zbili a kde strávil 24 – 48 hodin. Pokračoval, že poté jej odvezli někam daleko do krajiny a nechali jej tam bez prostředků a že mu vyhrožovali, že musí okamžitě skončit s činností pro, nebo to příště bude horší a mohl by i zmizet. Sdělil, že se účastnil akcí organizovaných hnutíma je také herec v divadelním spolku. Jednou byl předveden na policejní stanici kvůli divadlu a jednou kvůli pochodu k připomenutí Černého jara. Vysvětlil, že při nácviu divadla zatkli všech asi 10 osob a při pochodu z asi 100 lidí zatkli asi 20 jdoucích vpředu, kteří nesli nějaké transparenty. Zopakoval, že po 24 nebo 48 hodinách je pustili a při zadržení je fyzicky napadali. Jednalo se o u uniformované policisty, konkrétně o jednotku-mobilní čet. Sdělil, že se pro ochranu svých práv neobrátil na žádný orgán, jelikož to dle jeho slov v nejde, není to demokratická země. Stěžovat si na policii je ztráta času a spravedlnost u nich neexistuje. K důvodům svého odjezdu z vlasti dále dodal, že se k nim úřady kvůli chovají velmi špatně a je zakázáno nosit jejich vlajku. K opuštění se dle svých slov rozhodl poté, co byl napaden tím nožem, což považoval za pokus o vraždu. Upřesnil, že to bylo asi začátkem prosince 2018. Ještě předtím měl nápad odjet do Kanady, ale nevyšlo to, a poté byl nemocný a měl něco s nervama. Vypověděl, že jeho cílovým státem při odjezdu z vlasti bylo Rusko, kde chtěl studovat, ale pak tam měl pocit, že z něho pouze tahají peníze. Shrnl, že to byla ztráta času a peněz, certifikát o studiu ruštiny ale dostal. Prohlásil, že Rusko si vybral, protože to byl nejjednodušší způsob, jak se

dostat z, jelikož jeho cílem bylo z odejít. Finanční prostředky na cestu si dle svých slov vydělal v Sdělil, že jeho sociální a profesní postavení bylo dobré, necítil se ale v svobodný. Vízum si zařídil tím způsobem, že si vyřídil pozvání od ruské univerzity, šel na ruský zastupitelský úřad v, čekal maximálně 10 dní a vízum obdržel. Během doby k vyřízení víza na tom byl dle svých slov psychicky špatně, nemohl spát, takže mu lékař dal nějaké léky. Doplnil, že uvítal, že může odjet a jakmile odjel, potíže pominuly a on začal znovu sportovat. Sdělil, že když odjížděl z, neměl žádný plán, původně si svou budoucnost uměl představit v Rusku, nakonec ale zjistil, že Rusku není demokratická země. Vypověděl, že z Ruska odjel, protože to není demokratická země a studia byla jen na tahání peněz ze zahraničních studentů. Původně chtěl požádat o mezinárodní ochranu už v Rusku, pak ale zjistil, že vlády a Ruska spolupracují a bál se, aby jej Rusku nevydalo zpět do, asi před dvěma měsíci se proto rozhodl, že požádá o azyl jinde. Věděl, že mu končí vízum a bylo mu řečeno, že buď musí začít studovat speciální, mu nabízený obor, nebo se vrátit do a podstoupit proces získání víza znovu. Českou republiku se dle svých slov k podání žádosti o mezinárodní ochranu vybral proto, že je to demokratická země a myslel si, že postup při podání žádosti je spravedlivější a demokratičtější. Dodal, že si myslí, že na žádost o azyl má právo a demokracie je o respektování práv, a že má rád Prahu. Dále sdělil, že jeho sestry jsou praktikující muslimky, udělali to ale spíše kvůli svatbě, jeho otec a bratr jsou spíše laici než ateisté, věří v Boha v sobě a jeho matka náboženství nikdy moc neřešila. Prohlásil, že nikdy nebyl trestně stíhán, kvůli napadení nožem to byl naopak on, kdo chtěl zahájit trestní stíhání. Uvedl, že trestní oznámení podal, ale bez výsledku. Vypověděl, že mimo výše zmíněné neměl ve vlasti žádné další problémy se státními orgány. Ohledně svých aktivit v rámci uvedl, že se např. u nich v baru pořádají schůzky a on se jich proto účastnil. Popsal, že byl v období mezi lety 2016 až 2018 celkem 4x zadržen policií – 1x krátce, 1x při nácviku divadla na 48 hodin z důvodu, že toto kulturní sdružení je podporováno hnutím, 1x při pokojné demonstraci opět na 48 hodin a 1x při již zmíněném pochodu k připomenutí obětí Černého jara také na 48 hodin. Po zadržení je policie 2x nejprve odvezla někam daleko, snad 300 km, a tam je s výhrůzkami, že to příště bude vězení, nechali bez prostředků, ve zbývajících případech jej pak normálně propustili. Prohlásil, že ví, že je policie sleduje i přes sociální síť, takže si dával pozor, měl totiž pocit, že sledují i jeho. Uvedl, že si myslí, že ho sledovali, protože v hnutí přece jen hrál nějakou úlohu, byl členem kulturního sdružení a v jejich baru se scházel. Následně připustil, že policie pronásledovala hlavně jeho přátele. Dodal, že když na týden přijel domů, dal si schůzku s přáteli a občas měli pocit, že je někdo v civilním oděvu tajně poslouchá. Uvedl, že nemůže žít v v takovém stavu, jako je nyní, může žít pouze v nezávislé, proto chce její nezávislost. Dle něho není stabilní země. Sdělil, že po zbití policií při zadržení měl modřiny na rukou a nohou, hlavu si chránil, k lékaři šel jen 1x, když mu poranili prst na ruce tím, že na něj šlápli botou. Lékař ho ošetřil. Dle svých slov neměl žádné potíže při opuštění vlasti ani vyřizování pasu. Uvedl, že by zpět do nemohl, v krajním případě by jel do Tuniska, do nemůže, je to tam podle něho jako vězení. Dodal, že by mu zase vyhrožovali, byl by v nebezpečí a byl by znovu nemocný. Prohlásil, že uvedl všechny důvody svého odjezdu z vlasti a žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V závěru zmínil, že budoucnost je

nejistá, každý pátek jsou tam demonstrace, jsou tam spousty lidí. Dodal, že co se týká, může tam dokonce být občanská válka mezi a nyní využívá svoji příležitost, která se v budoucnu už nemusí opakovat a to vidí zcela opačně a považují je za nepřítel. Na podporu svých tvrzení nedoložil žádné doklady, dokumenty či jiné materiály.

24. Žalovaný pak v odůvodnění rozhodnutí dále uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z postihu kvůli podpoře Hnutí za autonomii, přičemž zmínil rovněž údajný náboženský útlak.
25. Správní orgán uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného vycházel především z jeho výpovědí učiněných v azylovém řízení a dále z informací, které správní orgán shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v demokratické republice. Konkrétně vycházel z informací odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky (dále jen OAMP MV ČR) Hodnocení jako bezpečné země původu ze dne 9. 4. 2019 a – vztah ze dne 5. 1. 2017, a z informace Ministerstva zahraničních věcí (dále jen MZV ČR) č. j. 104340/2017-LPTP ze dne 9. 6. 2017. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.
26. V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 16. 10. 2019 žadateli dána možnost se v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Této možnosti výše jmenovaný využil, s podklady se seznámil, následně se k nim však nechťel nijak vyjádřit, navrhnout jejich doplnění, ani uvést žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
27. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
28. Správní orgán konstatuje, že žalobce je státním příslušníkem Alžírské demokratické a lidové republiky, přičemž v souladu s ust. § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb. ze dne 3. 12. 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platné znění, ČR považuje za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
29. Žalovaný uvedl, že v Alžírsku obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestání a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a jeho občané nebo osoby bez státního občanství je neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. rovněž ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

30. Žalovaný pak uvedl, že na základě výše uvedených informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v a na základě výpovědi výše jmenovaného shledal, že v případě žadatele lze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žadatel v průběhu správního řízení uvedl, že měl ve vlasti potíže kvůli své podpoře Hnutí za autonomii, konkrétně, že byl v letech 2016 - 2018 celkem 4x zadržen policií. Zmínil rovněž, že dalším důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je náboženství, jelikož není muslim, v důsledku čehož měl být napaden nožem, což považoval za pokus o jeho vraždu. Kromě výše zmíněného žadatel ve vlasti naprosto žádné další problémy neměl, jak výslovně uvedl.
31. Co se týče tvrzených problémů kvůli náboženství, je správní orgán mj. ve světle výše citovaných informací nucen konstatovat, že tato výpověď žadatele je zcela nevěrohodná a v rozporu s realitou. Dle citovaných informací alžírská ústava garantuje mj. i svobodu vyznání a naopak zakazuje diskriminaci na základě vyznání a státní orgány jsou poměrně tolerantní vůči jiným náboženstvím, než je islám, i vůči ateistům. Tento závěr správního orgánu potvrzuje rovněž výpověď samotného žadatele, ze které vyplynulo, že tento měl jím tvrzené problémy se soukromými osobami, konkrétně skupinou extremistů, přičemž takový extremisté však v tvoří pouze menšinu, zatímco většina muslimských obyvatel jsou dle vyjádření jmenovaného neortodoxní muslimové, kteří nemají problém pít alkohol či nedodržovat ramadán, jak výslovně uvedl. Jak také dále tvrdil sám žadatel, v rámci jeho rodiny jsou společně schopny žít praktikující muslimové (jeho sestry, které se dle něj 5x denně účastní modliteb), osoby laického vyznání (žadatel, jeho otec a bratr) a osoby bez náboženského vyznání (jeho matka), je tedy evidentní, že i alžírská společnost obecně je tolerantní vůči jiným náboženstvím. Správní orgán dále připomenul, že původcem pronásledování či vážné újmy dle zákona o azylu je zásadně veřejná moc. Jmenovaný však výslovně uvedl, že měl mít problémy pouze se soukromými osobami. Původcem pronásledování či vážné újmy sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Jmenovaný v této souvislosti zmínil, že podal na osobu, která jej napadla nožem, trestní oznámení, bylo to však bez výsledku. K tomu správní orgán předně konstatuje, že policejní vyšetřování pochopitelně může skončit bez dopadení pachatelů trestného činu v jakémkoliv státě světa, a to včetně zemí se stabilním demokratickým systémem a zcela funkčními policejními orgány. Mezinárodní ochrana přitom může být žadateli poskytnuta teprve v případě, že mu byla odeprána ochrana země jeho státní příslušnosti, či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. K tomu, aby mohl být učiněn takový závěr je ovšem nutné, aby jmenovaný využil prostředků, které právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje, v případě, že se jmenovaný cítil ohrožen soukromými osobami a případně měl pocit, že policie při vyšetřování jeho napadení nějakým způsobem pochybila a porušila jeho základní práva, měl možnost se obrátit na příslušné státní orgány s žádostí o pomoc, která by mu dle výše citovaných podkladů byla poskytnuta, to však neučinil. Nad rámec výše uvedeného správní orgán uvedl, že žadatelova domněnka, že tvrzený útok nožem na jeho osobu byl motivován nábožensky, je čistě hypotetická a ničím nepodložená, stejně jako domněnka, že se mělo jednat o

pokus o jeho vraždu, a ne o příklad obecné kriminality, která může být motivována různými důvody, mj. např. ekonomickými.

32. Co se týče žadatelem tvrzených problémů kvůli jeho podpoře Hnutí za nezávislost, správní orgán konstatoval, že jak zcela jednoznačně vyplývá z výše citovaných informací, v obecně nedochází k pronásledování, ani podporovatelů hnutí Jak potvrzuje výše citovaná informace MZV ČR č. j. 104340/2017-LPTP ze dne 9. 6. 2017, postoj orgánů k Hnutí za nezávislost se v čase mění, a to od neformální tolerance o zadržení a výsledky organizátorů nepovolených akcí, řadoví členové Hnutí však nejsou obecně pronásledováni a za poslední rok nebyl zaznamenán žádný případ trestního stíhání členů či sympatizantů Hnutí. Rovněž dle informace OAMP MV ČR o stavu na území jsou v po letech marginalizace obyvatelstva patrné snahy státních institucí respektovat kulturní požadavky. Jmenovaný v průběhu řízení uvedl, že byl kvůli své podpoře zadržen, z jeho výpovědi však nevyplývalo, že by byl při těchto zadrženích jakkoliv ohrožen nebo vystaven jakémukoliv nestandardnímu či dokonce nehumánnímu jednání, když byl po krátkodobém pobytu na policejní stanici společně s dalšími několika desítkami osob vždy propuštěn. Jmenovaný sice zmínil, že měl být při zadržení policisty bit, následně však během pohovoru na doplňující dotaz sám připustil, že nebyl nucen vyhledat lékařskou pomoc a měl pouze modřiny na nohou a rukou, jím tvrzené násilí ze strany policie tedy patrně nebylo zdaleka tak intenzivní, jak se snažil správnímu orgánu tvrdit. Zmínil také, že mu ze strany policistů mělo být opakovaně vyhrožováno, že „to příště bude vězení“, že „to příště bude horší“ nebo že by „mohl zmizet“, jmenovaný však ve své tvrzené účasti na aktivitách nadále pokračoval, byl opětovně krátkodobě zadržen, nikdy však k jeho uvěznění či zmizení nedošlo a po zbylých zadrženích byl, dle jeho vlastních slov „normálně propuštěn“. Jednání, kterému byl jmenovaný vystaven, tedy zcela evidentně nedosahovalo takového stupně intenzity, aby jej bylo možno považovat za pronásledování či vážnou újmu dle zákona o azylu. Správní orgán rovněž připomenul, že jak žadatel vysloveně uvedl, nebyl v souvislosti se svojí podporou nikdy trestán či oficiálně obviněn a stíhán. V případě, že by se žadatel domníval, jak vyplývalo z jeho výpovědi, že tvrzená zadržení byla bezdůvodná, měl možnost se obrátit na příslušné orgány své země původu. Jak totiž uvádí citovaná informace OAMP MV ČR – Hodnocení jako bezpečné země původu ze dne 9. 4. 2019, se sice potýká s několika problémy v oblasti lidských práv, učinilo však v této oblasti progresivní kroky. je rovněž signatářem základních úmluv v oblasti lidských práv a svobod a je zde přítomen systém opravných prostředků proti porušování lidských práv a svobod. Ačkoli citovaná zpráva připouští, že tato opatření mohou být nerovnoměrně, neefektivně či nedostatečně vymáhána, správní orgán je nucen konstatovat, že jmenovaný se o nápravu jím pocítované újmy prostředky dostupnými mu ve vlasti ani nepokusil, pouze na základě své domněnky, že „stěžovat si na policii je ztráta času“, a nelze tedy konstatovat, že by mu pomoc ze strany příslušných státních orgánů nebyla poskytnuta či byla poskytnuta nedostatečně. Správní orgán dále poukázal na to, že jmenovaný dle svých slov být zadržován kvůli své podpoře MAK již od roku 2016, nadále však v žil, studoval a pracoval déle než dva roky, než na počátku roku 2019 vycestoval do Ruska studovat jazykovou školu, patrně tedy sám své tvrzené potíže nepovažoval na jakkoliv akutní a necítil se bezprostředně ohrožen. Současné

pak je evidentní, že státní orgány Alžírsko o jakémkoliv případné stíhání jmenovaného nemají žádný zájem, vzhledem k tomu, že jmenovaný z vlasti vycestoval letecky na základě svého vlastního cestovního dokladu s uděleným ruským vízem platným několik měsíců, a to naprosto bez problémů, jak sám uvedl.

33. Správní orgán v této souvislosti, jak uvedl, odkázal také na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen ESLP) č. 12148/18 ze dne 29. 4. 2019 (věc A. M. proti Francii), v němž ESLP dospěl k jednoznačnému závěru, že v Alžírsku došlo od roku 2015 k zásadnímu institucionálnímu a legislativnímu vývoji, zahrnujícímu také změnu ústavy, v jehož důsledku došlo k posílení základních práv a svobod obyvatel. ESLP vyhodnotil situaci v a uzavřel, že zde nejsou dány odůvodněné obavy z porušování čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, a to dokonce ani ve vztahu k osobám podezřelým z terorismu. Správní orgán je přesvědčen, že tento závěr lze plně vztáhnout i na případ žadatele. Nad rámec výše uvedeného správní orgán uvedl, že výpovědi žadatele ohledně jeho zadržení považuje za přinejmenším značně nadsazené, ne-li zcela vymyšlené, a to z důvodu jejich nekonkrétnosti a nekonzistentnosti. Žadatel nebyl v průběhu řízení schopen uvést, kolikrát měl být zadržen (opakovaně uváděl, že „3x nebo 4x“, načež až na doplňující dotaz správního orgánu vyjmenoval čtyři údajné případy zadržení), specifikovat na jak dlouhou dobu měl být zadržen (opakovaně uváděl údaje jako „24 nebo 48 hodin“, „24 až 48 hodin“, nebo „krátce“, přičemž opět až na doplňující dotaz uvedl, že tři z jím tvrzených čtyř zadržení mělo trvat 48 hodin), ani uvést, kdy k těmto zadržením mělo dojít, když uvedl pouze rozpětí roku 2016 do roku 2018 a pouze u jednoho tvrzeného zadržení zmínil, že k němu mělo dojít 20. 4., při pochodu připomenutí Černého jara, nebyl však schopen specifikovat, ve kterém roce k tomu mělo dojít. Rovněž nelze pominout, že jmenovaný nejprve mluvil o dvou případech zadržení (kvůli účasti na kulturní divadelní akci podporované a kvůli již zmíněnému pochodu), následně však k této výpovědi přidal další dva případy zadržení, o kterých ovšem uvedl pouze, že jedno z nich bylo „krátce“, nebyl ani schopen zmínit ani samotný důvod zadržení a druhé z nich se událo „při pokojné demonstraci“, opět však nebyl schopen specifikovat naprosto žádné podrobnosti. Správní orgán přitom považuje značně nepravděpodobné, že by si žadatel nepamatoval tak zásadní životní události, jako jsou zadržení policií, která navíc, jak vyplynulo z jeho výpovědi, považoval za zcela bezdůvodná či dokonce protizákonná a nebyl k nim schopen uvést nic jiného než pouze naprosto obecné informace bez jakýchkoliv bližších detailů či podrobností. Za zcela smyšlené pak správní orgán považuje tvrzení žadatele, že jej alžírská policie měla sledovat přes sociální síť a že jej policisté v civilním oděvu měli „tajně poslouchat“ při rozhovorech s přáteli, když obě tato tvrzení žadatel založil pouze na tom, že „měl pocit“, že k takovému jednání dochází, jedná se tedy o pouhé hypotetické a ničím nepodložené domněnky jmenovaného.
34. Správní orgán, jak uvedl, konstatoval, že nedospěl k závěru, že by jmenovaný ve své vlasti čelil pronásledování nebo že by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Poukázal pak dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 30. 9. 2008, č. j. 5Azs 66/2008-70, který konstatuje, že „... žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním

osobám v obdobném postavení. Obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu [minimálně pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12b zákona o azylu] vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“.

35. Žadatel však dle názoru správního orgánu neprokázal, že v jeho případě nelze považovat Alžírsko za bezpečnou zemi původu a proto správní orgán shledal naplnění podmínek ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.
36. Z připojeného správního spisu soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti. Dne 30. 9. 2019 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
37. Dále se ve spise nachází Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 4. 10. 2019, v níž žalobce mimo jiné uvádí, že nikdy dříve o mezinárodní ochranu nežádal, až nyní v České republice, zdravotně je v pořádku, nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení, je sportovec. Jako důvod k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že ve své zemi se cítí ohrožen, není svobodný, a to jak z náboženských tak i politických důvodů, kvůli hnutí Téhož dne, tj. 4. 10. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor, jak vyplývá z Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když obsah pohovoru je podrobně uveden v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, přičemž toto odůvodnění soud ve svém rozsudku citoval.
38. Soud uvádí, že žalobce ve svém pohovoru zejména zdůrazňoval, že není muslim, což pro něho není dobré, je spíše laik než ateista, má svoji vlastní představu Boha, ale nevěří v islám, nemůže se však zcela svobodně projevovat, což mu velmi vadí, neboť je multikulturní člověk, přičemž uvedl, že v jeho vlastní rodině je otec, stejně jako žalobce laik, matka se o náboženství vůbec nezajímá a sestry jsou vyznavačky islámu. Pokud jde o druhý problém, který žalobce měl, bylo to kvůli tomu, že je příznivcem, není ale oficiálním členem, protože by kvůli tomu mohl skončit ve vězení. Sám uvedl, že kvůli tomuto byl 3x nebo 4x předveden na policejní komisařství, ale nejenom on. Tam je tvrdě zbiti. Strávil tam 24 až 48 hodin, potom ho odvezli někam daleko do krajiny a tam ho nechali bez prostředků. Vyhrožovali, že musí okamžitě s činností pro skončit, neboť to bude příště horší, mohl by i zmizet. Toto vše se mělo udát v rozmezí let 2016 až 2018. Uvedl, že poté, kdy byl zadržen a bit a měl po těle modřiny, žádné lékařské ošetření nevyhledal a ani se neobrátil na žádný jiný státní orgán v Je to dle jeho názoru zbytečné, neboť to není demokratická země a stěžovat si na policii je pouze ztráta času.
39. Ve správním spise se pak nachází dvě zprávy o politické a bezpečnostní situaci v ..., jednak zpráva Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky – – hodnocení jako bezpečné země původu, stav k dubnu 2019 a dále zpráva Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky,, Informace OAMP – Vztah na území ze dne 5. 1. 2017. S oběma těmito zprávami byl žalobce seznámen, přičemž nenavrhoval doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí, sám žádné nové skutečnosti nebo informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu, neuvedl.

Posouzení věci krajským soudem.**Žaloba není důvodná.**

40. Podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění **jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.**
41. Podle § 1 odst. 1 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, tato vyhláška upravuje seznamy zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu, bezpečné třetí země a evropské bezpečné třetí země.
42. Podle § 2 bod 2 vyhlášky Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Alžírsko.
43. Námitka žalobce, že v jeho případě nelze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu důvodná není.
44. Žalobce namítal, že má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 nebo § 14a zákona o azylu, a to z důvodů náboženských a proto, že je podporovatelem hnutí
45. Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, **náboženství**, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
46. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
47. Podle odst. 2 § 14a zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
48. Krajský soud dospěl po provedeném dokazování správním spisem k závěru, že žalobce přichází do České republiky žádat o mezinárodní ochranu z, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, jak vyplývá z § 2/2 vyhl. č. 328/2015 Sb. a v průběhu řízení o udělení azylu žalobci nebylo ani prokázáno, že v případě žalobce by nebylo možno považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu.
49. Pokud jde o první žalobní námitku, a to problémů žalobce kvůli náboženství, tuto námitku, stejně tak jako žalovaný, soud považuje za zcela nedůvodnou. Vyšel z toho, že z citovaných informací vyplývá, že alžírská ústava garantuje mimo jiné svobodu vyznání a zakazuje diskriminaci na základě vyznání a že státní orgány jsou poměrně tolerantní vůči jiným náboženstvím než je islám a také vůči ateistům. Skutečnost se projevila i v samotné rodině žalobce, ve které žil, kde žalobce sám je bez náboženského vyznání, hovoří o sobě tak, že je laik, nikoliv ateista, stejně jako jeho otec, přičemž o své matce hovoří tak, že se o náboženství nezajímala vůbec a jeho sestry vyznávají náboženství islám, přičemž, než žalobce odešel z, žili všichni v jednom domě (než se dvě sestry provdaly), celá rodina spolu vycházela normálně a i v současné době žalobce je v kontaktu s jednou svou sestrou, u níž věří, že informace o své osobě předává i ostatním rodinným příslušníkům. Je tedy zřejmé, že to, že alžírské státní orgány jsou tolerantní vůči i jiným náboženstvím než je islám, a že lidé různých náboženství nebo i bez vyznání spolu dokáží žít i v jedné rodině, je zřejmé na příkladu samotného žalobce a jeho rodiny.
50. Samotný žalobce ani neuváděl, že kvůli tomu, že je ateista a že má svou vlastní představu Boha, by měl osobně v nějaké problémy, uváděl, že kvůli tomu, že on je bez náboženského vyznání a většina obyvatel vyznává náboženství islámské, se necítil svobodně, protože před veřejností to, že je bez náboženského vyznání, tajil a nedělalo mu to dobře.
51. Soud tuto žalobní námitku uzavírá tak, že v žádném případě nebylo prokázáno, že žalobce by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, tedy proto, že je ateista a nevyznává islám, což prokázáno nebylo. Pokud jde pak o druhou žalobní námitku týkající se toho, že je obdivovatelem a sympatizantem hnutí Hnutí za nezávislost (od roku 2010 Hnutí za sebeurčení), ani tato žalobní námitka důvodná není. Žalobce uváděl, že kvůli tomu, že s uvedeným hnutím sympatizoval a s jejími členy se stýkal, byl 3x až 4x zadržen policií, odvezen na policejní stanici, později i na jiné neznámé místo, kde byl držen 24 – 48 hodin a poté propuštěn s výhrůžkou, aby se podpory uvedeného hnutí vzdal, jinak, že to s ním může podruhé dopadnout hůře.
52. Žalobce skutečně nebyl schopen, i když se mělo jednat o závažné okolnosti v jeho životě, se k nim nějak podrobněji vyjádřit, určit přesně dobu, na kterou byl zadržen, když uváděl pouze časové rozpětí 24 – 48 hodin s tím, že byl bit policisty po ruku a po nohu, v důsledku čehož měl modřiny, lékařské ošetření však po propuštění nevyhledal a na žádný státní orgán se neobrátil s žádostí o pomoc.
53. Soud uvádí, že když žalobce tvrdí, že hlavně kvůli sympatiím k hnutí byl ve třech nebo čtyřech případech zadržen, odvezen dokonce na neznámé místo a bit,

není možné že by si přesně nepamatoval, kolikrát do bylo (zda 3x nebo 4x) a jak dlouho které zadržení trvalo, když soud má za to, že takovéto tři nebo čtyři události by musely výrazně utkvět v paměti mladého člověka, zvláště když je považoval za závažný zásah vůči své osobě, takový zásah, který ho v podstatě přinutil i opustit Soud má za to, stejně jako žalovaný, že toto tvrzení s ohledem na skutečnosti, které žalobce uváděl velmi obecně, je tvrzením účelovým, které má dodat jeho azylovému příběhu větší vážnosti. Soud pochybuje o tvrzení žalobce i proto, že v podstatě žalobce nebyl ani členem, pouze podporoval toto hnutí, nebyl ani řadovým členem, neboť toto ani netvrdil. Ze skutečností, které uváděl, vyplývá, že pouze s uvedeným hnutím sympatizoval a podporoval ho, např., že některá setkání jejich členů se konala v baru, který patřil jeho rodině. Soud zde uvádí, že žalobce sám sděloval, že uvedené hnutí podporoval od roku 2016, až do roku 2018, přičemž po celou uvedenou dobu v žil, pracoval, studoval, přičemž toto trvalo déle než dva roky, než počátkem roku 2019 odešel studovat do Ruska, přičemž je zcela evidentní s ohledem na tuto skutečnost, že žalobce nemohl mít v uvedené době žádný výrazný strach z pronásledování kvůli své sympatii k, a že nemohl být ani nijak pronásledován, když více než dva roky od toho, kdy byl v roce 2016 poprvé zadržen, normálně v žil, pracoval i studoval, byl mu vydán cestovní doklad, odjel po vyřízení víza, s nímž neměl žádné problémy, studovat do Ruska. To by se nemohlo stát v případě, že by žalobce byl vystaven pronásledování, které by dosahovalo výrazného stupně intenzity, nebo že by utrpěl závažnou újmu, tak jak ji má na mysli zákon o azylu, protože pak by nebylo možné, aby žalobce normálně, jak soud již uváděl v po dobu více než dvou let žil, pracoval, studoval a odjel pak studovat do zahraničí. Soud má tedy za to, že nebylo prokázáno ani v případě osoby žalobce, že by nebylo možno v jeho případě Alžírsko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu.

54. Soud tedy věc vyhodnotil tak, že ani jedna žalobní námitka důvodná není a žalobu proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
55. Výrok o nákladech řízení pak soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud pak jde o žalovaného, tomu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. července 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně